

Børne Blad

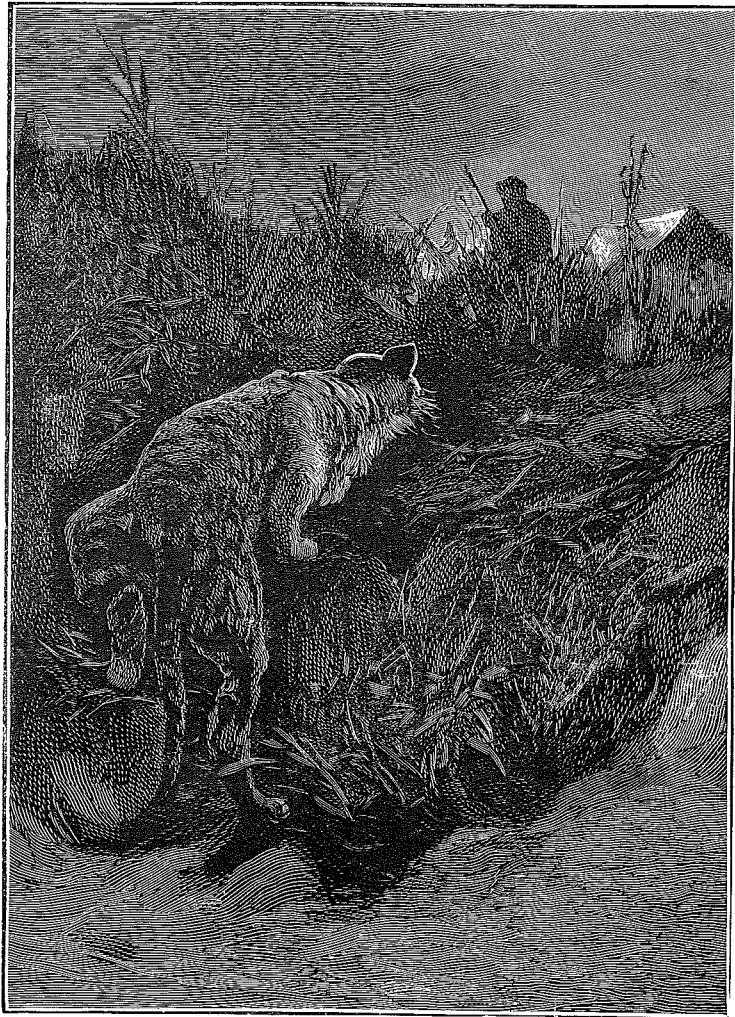

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 11.

17de marts 1895.

21de aarg.

Natlig oplevelse i Indien.

Børneblad

Udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. ledes det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Præge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpeditonen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt bestemmende redaktionen af bladet sendes til Red. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Tiende lektse.

Det tredje bud.

II. Forbudet.

ABC-klassen: Joh. 8, 47: „Hvo der er af Gud, hører Guds ord; derfor hører I ikke, fordi I ikke er af Gud.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Hebr. 10, 25: „Lad os ikke forlade vor egen forsamling, som nogle har for sik.“

Forklærings-klassen: Samme som ovenfor og Brød. 5, 1 (Sp. 97).

Vink.

Om at foragte og forsømme Guds ord. (Folket i Nazaret, Luk. 4, Farisæerne, Luk. 7, 30.)

For mange er søndagen syndedagen.

— I en by havde nogle letfærdige unge mennesker sluttet sig sammen for at fornøje sig i synden. Det var især om søndagen, at de kom sammen. Ifstedenfor at gaa til kirke tilbragte de dagen paa saloonerne, og naar dagen var tilende, kom de ofte fulde og støtende hjem. Omfiser vaagnebe sandvittigheden hos en af dem; han rev sig løs fra det daarlige kameratskab, blev en retskaffen og kristelig mand og naaede med tiden til at blive dommer. Saa stede det en dag, at han maatte sælde dødsdom over en fordrøder. I denne gjenfandt han en af sine forrige kamerater; dette greb hans sind dybt, og han kunde ikke afholde sig fra at spørge manden, hvad der var blevet af de øvrige. „Det maa Gud vide“, svarte den ulykkelige; „paa jorden findes de ikke mere. Alle er de faldne under øvrighedens sverd; nu kommer turen til den sidste.“

— Hvad søndagen forhverver, det mandagen forværber.

— Hvad man tager fra Gud, det henter djævelen.

— Det er en gammel, men daarlig und-

skyldning, at kirkegang ikke gjør en til en kristen. I Rom blev en hedensk vismand ved navn Victorinus saaledes greben ved læsningen af den hellige skrift, at han sagde til den gamle, fromme Simplicianus: „Jeg kommer dog til at dø som kristen.“ Da sagde Simplicianus glad: „Saa haaber jeg snart at se dig i vor kirke.“ „Jafaa!“ svarte Victorinus, „er det altsaa eders kirkevægge, som gjør en til en kristen? Jeg kan dog ligesaa godt være en kristen, fordi om jeg bliver hjemme.“ Han vilde nemlig ikke gjerne komme paa daarlig fod med sine mange hedenske venner. Da sagde Simplicianus til ham: „Ikke saa at forstaa; men den Herre Kristus siger: Den, som fornægter mig for menneskene, ham vil og jeg fornægte for min himmelske fader.“ Det gif vismanden til hjerte. Snart efter bad han imod al forventning Simplicianus om at tage ham med til kirken og bekjendte der offentlig sin tro.

— Den, som gaar til kirke uden Guds ord, gaar ogsaa hjem uden det.

— „Mange kirkefolk“, sagde engang en bekendt prædikant, „tager skade paa sin sjæl ved at være for gavmilde. Hvorledes det? Jo, naar Guds ord tales til dem, saa hører de nok efter, men uddeler derefter det, som de har hørt, til høre og til vensire. Den første del af prædikenen, mener de, er til denne mand, den sidste til denne kone. Vid denne eller hin havde været her idag, saa havde de faaet hørt noget, de vilde have godt af.“ Saaledes giver de hele talen bort og beholder intet deraf for sig selv.“

— Da en under prædikenen begyndte at hviste noget til kong Karl af England, sagde denne: „Gindre mig ikke i at høre Gud, naar han vil tale til mig, forat han ogsaa kan høre mig, naar jeg taler med ham.“

— Hvad gavner det at gaa til brønden og fylde kruffen med vand, naar man spilder det paa hjemveien?

— En kone, som ellers ikke brød sig om Guds ord, var engang tilfældigvis tilstede ved en gudstjeneste. Hendes lille datter var ogsaa med. Prædikanten talte dengang om, hvor efterladende mange er i opfyldelsen af sine søndagspligter, ikke holder andagt med sin familie, ikke læser Guds ord, ikke besøger Guds hus og lignende. Barnet hørte opmærksomt efter, og da det blev den lille klart, at prædikanten netop skildrede saadanne forhold, som fandt sted i hendes hjem, vendte hun sig til sin mor og sagde sagte: „Mor, taler han til dig?“

— Ikke blot de foragter Guds ord, som slet ikke bryr sig om at høre det, men ogsaa de, som er ligeglade, enten de hører det prædiket ret eller ikke.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Tenth Lesson.

THE THIRD COMMANDMENT.

II. *What God therein forbids us do.*

ABC Class: John 8. 47: Jesus says: "He that is of God, heareth God's words: ye therefore hear them not, because ye are not of God."

Catechism Class: Same as above, and Heb. 10. 25: "Not forsaking the assembling of ourselves together, as the manner of some is."

Explanation Class: Same as above, and Ecc. 5. 1.—Qu. 97.

SUGGESTIONS.

Of despising God's word.

(People of Nazareth, Luke 4; The Pharisees, Luke 7. 30.)

"He that labors seven days in the week instead of six," says a great English author, "pays the penalty by becoming peevish and feeble; he will break down sooner, and enjoy life less."

— A chaplain in a large penitentiary, after a careful investigation, has found, that to ninety out of every hundred criminals confined there, the first step on the road to the penitentiary was the profaning of Sunday.

— Seven brothers once lived together in the same house. Six of them worked; the seventh kept the house in order. And when the brothers came home weary and worn by toil, they found the house neat and tidy, the table set, the lamps lit. They enjoyed this and praised the seventh brother. But one of them who thought himself wiser than the rest, soon commenced to call the seventh a lazy-bones; he ought to labor and earn a living, he said, as well as the others. This evil counsel found favor with the other brothers, too, and they forced the seventh brother to take his tools and go out with them. In the evening they returned as usual to the house. But what a change they found in their home! No friendly light greeted them from afar; no deft hand had put things in order, and prepared supper; no brotherly welcome met them at the door. Indeed, they soon agreed that they had acted foolishly; and when they decided to let their brother ever after stay at home, their happiness soon returned. Thus Sunday is the day that brings its brothers, the six work-days, refreshing light, joy, and blessing.

— If man spends his Sunday in outward rest only, what is the difference between man's Sunday and that of oxen and asses?

— He that brings much of the week with him into the Sunday, will take little of the Sunday back with him into the week.

— A fireman who had lately been converted, was told by his employer to work on Sundays as well as week-days. When he declined to do this, his employer said, "Does not your Bible say that, if any one shall have an ox or an ass that has fallen into a pit on a sabbath-day, then he shall straightway pull it out?" "Yes," was the fireman's answer, "but if it is customary for the ass to fall into the pit every Sunday, its owner ought either to fill in the pit, or sell the ass."

— The famous philosopher C. Bonnet in old age became very hard of hearing, so that he could not understand any sermon; and yet every Sunday found him in his place in the church. When asked by a friend, why he did not rather read the Bible at home on Sundays, he answered: "I am looked upon as the most prominent man in town, and if I do not go to church, others will also stay away. I try by my example to influence as many as possible to reverence the public worship."

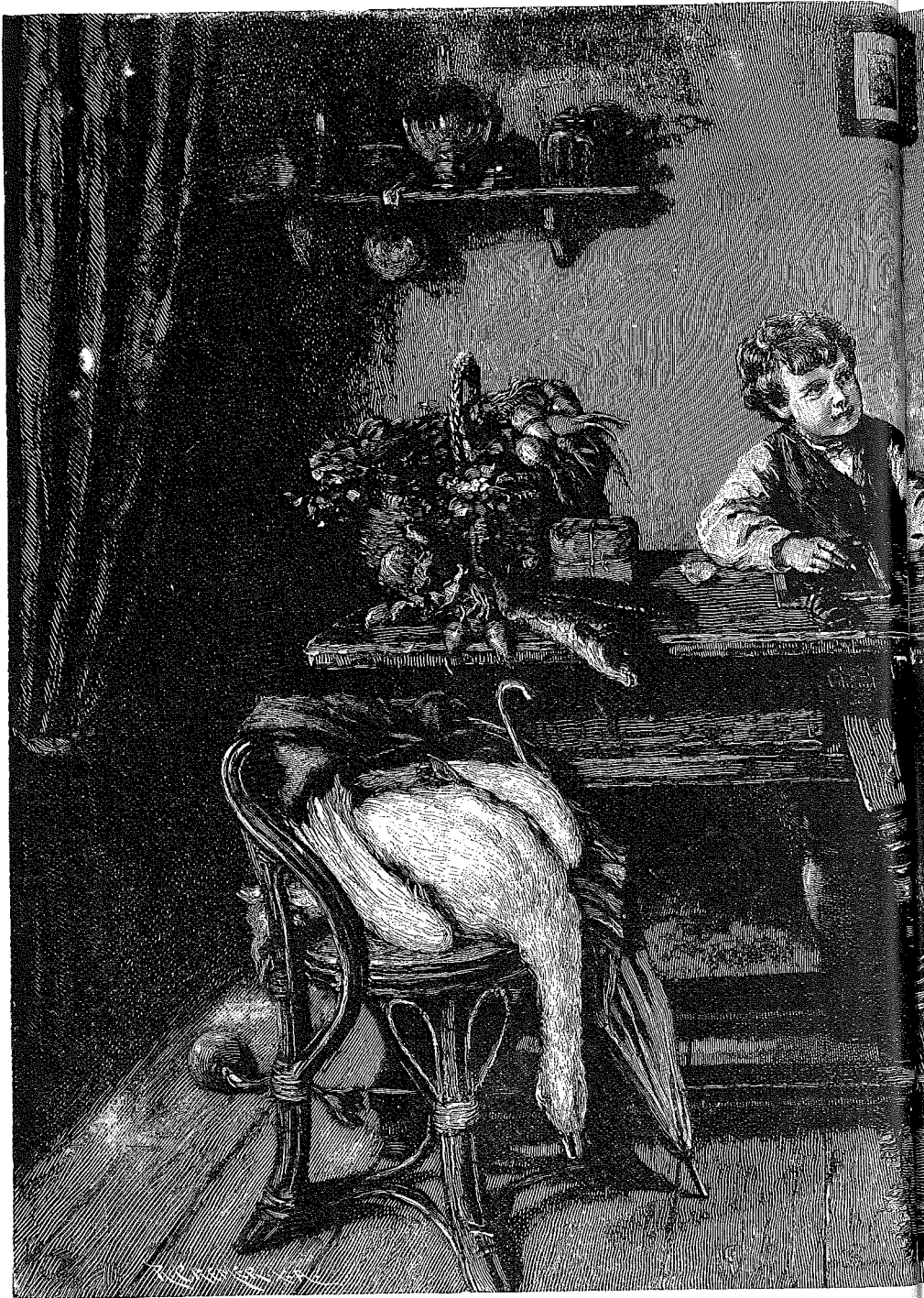
— A man who never cared to hear the word of God, had a wife who was a steady church-goer. One Sunday morning he told her, "Mary, you can go to church to-day for both of us." But the night after he dreamed that he and his wife walking together up to the gate of heaven, and there St. Peter came towards them and said, "Mary, you can go into heaven for both of you." Then he awoke, and understood that it was high time for him to become a Christian on his own account.

— Not only those despise God's word who do not care to hear it at all, but also those who do not care whether they hear it preached rightly or not. For, if even those are said by Christ to sin, who, not knowing the Master's will, act against it, how far greater must their sin be, who think it quite unimportant to know it?

— The very sweepings of the room in which diamonds are polished, are precious; how much more should every Christian be jealous of every particle of God's truth, however small he may deem it!

— Small errors are seedlings from which great heresies spring up.

— Asaad Schidiak, a Syrian Christian, had the alternative placed before him of taking part in the idolatrous worship of the Maronite Christian by kissing the image of the Virgin, or of kissing a vessel of burning coals. He chose the burning coals, pressed them to his lips, and with a scorched and blackened mouth returned to his cell.

semeſter.

Gullis haab.

(Fortættelse.)

er stansede Katie. Hun var bleven saa ivrig, at hun næsten ikke gav sig tid til at puste.

„Jafaa, er det saa, du har udmalet dig fremtiden, Katie!

Ja gid min lægegjerning maatte lønne sig noget bedre snart. Men hvorledes skal det imidlertid gaa Gulli? Jeg synes, at de penge, jeg har lagt tilside til en ny frak, i grunden faar en meget bedre anvendelse, naar vi lader Gulli faa sig en liden udflugt for dem. Den gamle frak er kanske ikke saa daarlig endda. Hvad mener du om sagen, Katie. Er frakken meget falmet?“ Og doktoren snudde sig rundt, forat Katie skulde undersøge den rigtig godt.

Hun betragtede den nøie med hovedet lidt paa snei. „Det er ikke netop saa farligt med falmingen“, sagde hun, „men den er saa slidt i sømmene.“

„Det gjør ikke noget“, svarte han med en munter latter, „jeg tænker, den gjør tjeneste endnu en tid.“

Omtrent en time senere saa man en aaben vogn, forspændt med to smukke heste, holde foran porten til den gaard, hvor Gulli boede. Snart efter sad Gulli i vognen, støttet mod de bløde puder og indhyllet i et sjal; hendes ansigt udtrykte den største fryd. Katie og doktoren sad paa bagsejdet lige overfor hende, lykkelige ved at se den lykkelige, de havde bragt hende. Paa kuffesædet sad Robert, glad og triumferende; han havde faaet lov til at holde svøben.

Det var gaaet som en løbeild gennem hele gaarden, at Gulli skulde ud paa lysttur, og næsten alle gaardens beboere var strømmede sammen for at se paa hendes afreise.

„Fadvel Gulli!“ raabte nogle. „En morsom tur!“

„Gud velsigne Dem, doktor“, sagde andre, „for Deres godhed mod det stakkars barn.“

Og gaardens smaa strighalser hoppede omkring vognen og klappede i hænderne ligesaa frydefulde, som om det havde været dem selv, som skulde ud og tjøre. En fattig kone, som havde en lam gut, kom og hvilede til Gulli: „Vil du tage en buket blomster med hjem til Tommi? Siden vi flyttede fra landet, har han saa mange gange raabt efter blomster.

Han siger, at værelset ikke vilde være saa mørkt og trist, hvis han havde nogle blomster.“

„Det skal jeg sikkert huske paa, madam Klai. Hvor jeg skulde ønske, at I allesammen kunde være med!“ udbrød hun, og tårerne kom i øjnene paa hende trods hendes egen lykke.

„Bryd dig ikke om det, barn“, sagde konen. „Vi er saa glade over, at du kan komme ud en tur.“

Og saa rullede vognen afsted, fulgt et stykke af en flot jublende bønn.

Hvilken glædesdag var ikke dette for det stakkars lille, blege londonerbarn! Gulli kunde ikke tænke sig nogen større herlighed end dette. Hvor herligt at betragte det frodige græs og alle de forskellige blomster og at indaanden den rene luft med vellugt fra blomster i tusendtal eller at se foran sig en stor, rød løvereng med de brogede, flagrende sommerfugle, og istedenfor den lille smalle stribe af himmelen at se hele den store blaa himmelhvelving over sig straalende af sollys.

Ved middagstid hvilte de i en skyggefuld lund, hvor de spiste sin middag, mens bierne surrede blandt de dustende blomster omkring dem.

„De, doktor Donald“, udbrød Robert frydefuld, „se, hvilken vakker farve Gulli har faaet, og hvorledes hendes øjne straalere! Jeg tror sikkert, at hun bliver bedre efter denne reise. Tror ikke ogsaa De det?“

Gulli smaalo og saa ham kjerlig i ansigtet, men trykkede stille doktorens haand til tegn paa, at han ikke skulde modsiges Robert; thi en eneste lang, skjøn dag kunde jo den kære bror saa være fuldkommen lykkelig.

Muntre som et par fugle sprang Robert og Katie om mellem blomsterne, mens Gulli med et ansigt, som straalte af lykke, laa stille støttet mod puderne; over hende sang smaa fuglene, og rundt omkring hende legte solstraalerne.

Doktor Donald tog nu frem af sin Lomme en bibel og begyndte at læse; ordene lød for Gullis øren som toner af den deiligste musik. „Herren er min hyrde, mig fattes intet. Paa skjønne græsange leirer han mig, til hvilehvande leder han mig. Han vedertvæger min sjæl, han fører mig paa retfærdigheds stier for sit navns skyld. Om jeg end vandrer i dødsflygtens dal, frygter jeg ikke for ondt; thi du er med mig, din kjer og din stav, de trøster mig.“

„O, saa sandt dette er!“ sagde Gulli. „Jeg frygter intet ondt nu; thi han er med mig. Al, doktor Donald, hvorledes Robbi og jeg hver dag, ja flere gange om dagen maa takke Gud, fordi han sendte Dem og Katie til os.“

„Gud velsigne dig, lille barn. Du ved ikke, hvor glade vi føler os, fordi vi har været istand til at hjælpe eder og fremfor alt, fordi han har velsignet vore bestræbelser for at frelse eders sjæle.“

Derpaa talte han i milde, hjærlige ord om Herren og loffede ogsaa Gulli til at tale om ham. De tilbragte saaledes en meget behagelig stund sammen, en stund, som Gulli aldrig glemte, og om hvilken hun siden altid talte med glæde.

Men altfor snart maatte man tænke paa hjemmeveien. Og træt, men lykkelig lagdes Gulli denne aften i sin lille seng. Al den herlighed, hun havde seet i løbet af dagen, fulgte hende ogsaa om natten i drømme. Og saa Robert sovne meget lykkelig denne aften, men han var altfor træt til at kunne drømme.

Katie følte sig ubeskrivelig glad over, at hendes hjærlige nisser var blevne opfyldte, og doktoren var ogsaa meget lykkelig. Endog syntet af den blankslidte frak syntes blot at forøge hans lykke; thi den mindede ham om Gullis glædestraalende ansigt, da hun første gang fik se det lyse, solbestinnede landskab. Den stakkars lille Tommi var ogsaa lykkelig; thi ved siden af ham stod en buket med vakre Tusendfryd, som lyste op i det mørke værelse.

9. Gullis jostin.

„Du bliver vel hos mig inat, far? Gjør du ikke det? Na far, bliv hos mig!“

Disse ord kom sagte fra lille Gullis læber, og hendes bedende øine saa ind i faderens ansigt med et blik, som næsten var uimodstaeligt. Det var en af faderens bedre dage; han havde været en stund hjemme hos sit døende barn og passet hende med megen venlighed og mange selvbekendelser; thi Gulli var virkelig døende nu, skjønt hendes far hverken kunde eller vilde se det. Men alle andre saa det, kanske med undtagelse af Robert, som endnu haabede der, hvor der intet haab var.

„Ja, ja, Gulli, jeg skal blive. Men hvorfor vil du saa endelig, at jeg skal være

hjemme netop inat. Du er vel ikke daarligere, haaber jeg“, bedblev han ængstelig.

„Jeg ved ikke, om jeg er daarligere, far“, svarte Gulli endnu meget svagt, „men jeg synes, at jeg vilde kunne sove lettere, naar jeg vidste, at du var i nærheden. Al far“, — her saa hun atter paa ham med det samme indtrængende, bedende blik, „lov mig at du ikke vil gaa fra mig inat — netop inat.“

„Nei, jeg skal ikke gaa fra dig, Gulli“, sagde hendes far trøstende, og han mente virkelig, hvad han sagde. Gulli var nu rolig og sovne snart med sin haand i hans. Længe blev den stakkars forvilgede mand siddende og betragte sit barns blege ansigt.

„Bent bare, lille Gulli“, mumlede han „jeg skal nok snart sørge for, at du skal faa det bedre. Du skal se, at jeg mener det alvorlig. Og du skal blive frisk og sterk igjen, om saa alle mener det modsatte.“

Men hans beslutning var ikke meget værd. Han havde knapt udtalt den, før han kjendte den gamle voldsomme lidenskab oversalde sig.

„Det er saa varmt herinde“, sagde han, „det kan vel gjøre et stakkars menneske tørst; men jeg vil ikke forlade barnet, da jeg jo har lovet ikke at gjøre det. Og han betragtede medlidende den lille sovendes ansigt. Kanske han dog skulde have kunnet holdt sit løfte og sparet sig for samvittighedsbekvæmligheder hele livet igjennem, hvis han havde faaet være alene; men fristeren sørgede for, at han skulde fristes end yderligere.

En mand stak hovedet ind gennem døren. „Hør kamerat“, sagde han, „hvorfor kommer du ikke? vi har allerede længe ventet paa dig.“

„Jeg kan ikke blive med eder i aften“, svarte han uden at bøve at møde den andens blik. Jeg har lovet den lille der at blive hjemme inat.“

Han pegte paa det sovende barn.

Manden nedsøbte en hæs latter. „Har I hørt magen?“ sagde han til nogle kamerater, som stod udenfor, „Jim kan ikke komme i aften; han maa være barnepige, stakkars!“

En raa latter fulgte paa disse ord, og Jim blev rød over hele ansigtet af falsk skamfølelse.

„Vær nu ikke nogen nar“, sagde han til kameraten, „du ved naturligvis, at jeg kunde komme, hvis jeg vilde, naar bare barnet kunde undvære mig.“

(Fortsættes.)

Kvikt svar paa rede haand.

Martin Luther blev engang spurgt om, hvad Gud gjorde i den lange, lange evighed, før han skabte verden.

Den fromme og klokke kirkesader svarede spøgende:

„Han sad i en birkelund og skar ris for at tugte de folk, der kommer med saadanne spørgsmaal.“

Underfuld redning.

En gemsejæger i Savoyen, som var ude paa jagt, var saa uheldig at falde ned gennem en stor sprække i en isbræ. Han styrtede over hundrede fod ned uden at komme videre tilfode; men forøvrigt syntes hans stilling aldeles forvilet. At klatre op var aldeles umuligt og blev han liggende dernede, vilde han dø af hunger og frost.

En bæk brusede gennem bunden af sprækken; han besluttede at følge denne bæk, saa langt han kunde; det var det eneste glimt af haab for ham. Bækken havde sprængt sig en hulning under isen, og dels ved at krybe, dels ved at vade eller svømme fulgte han bækkeloiet. Tilslut naaede han en underjordisk hule, som han ikke kunde finde nogen udvei fra. At vende tilbage var baade umuligt og til ingen nytte for ham, og at blive længe hvor han befandt sig, vilde være den visse død.

Han overgav derfor sin sjæl i Guds haand og kastede sig ud i det dybe, brusende vand. Nogle stræftelige øieblikke fulgte nu, hvori den mægtige strøm med rivende fart førte ham med sig gennem mørket. Men tilslut bragte isbækken ham atter ud under himmel i en deilig dal med blomster og duf-tende enge.

Hedningegutten og Bethlehemsbarnet.

En liden gut i Afrika vogtede en dag faar, da en anden gut kom og fortalte ham den deilige fortælling om Jesusbarnet, som var født i Bethlehem; han havde hørt derom

af missionærerne. Med den største opmerk-somhed hørte den første af gutterne paa den andens fortælling og fik saadan lyst til at høre mere om dette barn.

„Kan jeg ikke faa se barnet?“ spurgte han ivrig. „O, sig mig, hvor det er.“

„I huset hos missionærerne“, sagde den anden.

„Har du seet det kanske??“

„Nei, jeg har ikke seet det, men jeg ved, at det er der; thi folk baade taler til det og synger sange for det; jeg har selv hørt derpaa.“

Den forbausede gut besluttede saa snart som muligt at gaa til missionærerne for at se barnet. Og næste morgen, da flokkerne fra missionsstationen kaldte folk sammen til gudstjeneste, skyndte han sig did.

Den lille hedningegut saa sig opmerk-somt om i kapellet i haab om kanske at faa se det herlige barn.

Bludselig opdagede han et barn, som han endnu aldrig havde seet, med lys hudfarve, gult haar og blaa øine.

„Det maa vist være Bethlehemsbarnet, som jeg saa gjerne vilde se“, sagde han til sig selv.

Da gudstjenesten var tilende, fortalte gutten glad en kone, at han havde seet barnet fra Bethlehem. I begyndelsen forstod konen ikke, hvad han mente; men tilsidst op-fattede hun hans feiltagelse. Barnet med de blaa øine var søn af en af missionæ-terne. Men vi kan nok vide, at den lille hedningegut fik vide mere om barnet, som laa i krybben i Bethlehem; han fik vide baade om, hvorledes han var bleven kors-fæstet paa korset og nu troner ved Guds høire haand. Og den lille gut lærte at kjende og elske Jesus som sin frelser.

Opl. paa billedgaaden i nr. 9.

At uenighed om bortvandrede efterladenskaber er en skam.